

1869

8. Maj 1897: Enefte Beh. af Fællesudv. Indst. ang. Finansloov. 1897—98.

1870

ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Andersen), gøre. Vi maa i dette Tilfælde undlade at stemme, fordi vi ikke ville være med til at stemme for Bevillinger, som have den for Samfundet stadelige Karakter, som de militære Bevillinger have i dette Øjeblik.

P. G. C. Jensen: Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) fremkom med nogle Udtalelser angaaende et Forslag, der var fremsat fra Højres Side i Fællesudvalget i de sidste Dage, og som gik ud paa at tage som ny Basis for Forhandlingen et af Venstres tidligere fremsat Forslag om at bevilge 35,000 Kr. paa det militære Budget, og knyttede dertil Bemærkning om, at det maatte vi altsaa have gjort for at fordrive Ministeriet o. s. v. Det ærede Medlem tager ganske fejl deri. For det første skal jeg bemærke, at den højterede Konseilspræsident havde anmodet om, at man vilde optage en ny Basis for Forhandlingen, det vil altsaa sige et Udgangspunkt for Forhandlingen, og det var da højt naturligt, at man tog et Udgangspunkt, som allerede har været fremme, og vi nævnedes forskellige andre, som havde været fremme, og anmodede om, at man vilde optage dem som Basis, men det blev afflaet fra anden Side. Men jeg skal endvidere bemærke, at allerede mange Dage før Fællesudvalgets Indstilling blev afgiven og vedtagen, vilde Højre ikke have haft noget imod at vedtage et saadant Forslag, som det af Venstres stillede, under Forudsætning af, at Regeringen den Gang havde tiltraadt det. Thi som jeg allerede før bemærkede, for os var alt Princip taget ud af Spørgsmaalet om de militære Bevillinger, og da det var Tilfældet, var det os ganske ligegyldigt, om vi fik 35,000 Kr. eller 75,000 Kr. paa det Tidspunkt. Altsaa, der var slet ikke Tale om, at der var noget som helst Ønske fremme om at benytte dette til at fordrive Ministeriet o. s. v. Al denne Fordrivelsessnak kan der ikke reflekteres noget paa, den har ingen Steder hjemme.

Det. Hansen: Jeg tror ikke, det skal lykkes det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) at vække vor Interesse paa denne Tid af Usteningen for alle de forskellige Faser og Forslag frem og tilbage og al den Taktik og Tiltal, der har været. Det

kan være interessant for Udvalgets Medlemmer og navnlig for min ærede Kollega, der vistnok har ledet disse Forhandlinger som en meget dygtig Procurator. Jeg tvivler ikke paa, at det for ham kan være meget interessant, men for os andre har det ikke en Gang historisk Interesse. Det er egentlig noget, som ikke maatte omtales her i Salen, det er jo egentlig en Hemmelighed, hvad der er foregaaet i Udvalget. Det har ganske vist staaet i alle Aviser, men officielt kommer det ikke os ved. Vi have at stemme, som Situationen er, om, hvorvidt vi for at faa en regelmæssig Finanslov og for at faa en Samstemning mellem Regeringen og begge Tingene, selv om det koster os noget, skulle give de 2,000 Kr. til Fredsbureauet i Bern og de 9,000 Kr. til Rentenedsættelse. Det er det Spørgsmaal, der ligger for, og alt det, om Regeringen har fornærmet det ærede Medlem eller Udvalgets delegerede i Fællesudvalget ved ikke at tage dem med paa Raad, kommer os slet ikke ved her. Lad os stemme efter Realiteten og lad os stemme efter en samvittighedsfuld Overvejelse af, om vi virkelig nu, da Sagen er afgjort i det andet Ting, saa kunne forsvare at sprænge denne Finanslov og tage alle de Konsekvenser, der deraf følge, blot for disse usselige Pappevier, som de Herrer ikke have kunnet vise et eneste Princip, ja, ikke det, der ligner et Princip, i. Det ærede Medlem taler hele Tiden om Principper og Nyttergoder, det bliver ikke andet end Principrytteri det hele. Men det er ikke derefter, vi skulle stemme, vi skulle stemme efter Realiteter. Og saa siger jeg ligesom den ærede Konseilspræsident, at selv om man ikke sværmer for Fredsbureauet i Bern, saa kan det ingen Skade gøre; det er i og for sig en ganske god Institution, og hvad angaar disse Debitorer paa Nyttergoderne, der saa en Nedsættelse fra 4 til $3\frac{3}{4}$ pCt., saa ved det ærede Medlem, da det er en brillant Sikkerhed, lige saa godt som jeg, at det kan man ikke alene være bekendt at gøre, men man kan næppe være bekendt at modsætte sig det.

Madsen-Nygdal: Paa dette sene Tidspunkt skal jeg ikke bruge mange Ord. Jeg har jo haft Lejlighed til at udtale mig ret udførligt under det første Møde, som blev holdt i Eftermiddag, men jeg skal ikke